

Sygn. akt II Ka 233/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski- spr.

SSO Robert Rafał Kwieciński

SSO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Katarzyny Szerszeń Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu 19.10.2018 r.

sprawy G. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207§1 kk i art. 157§2 i 4 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z 23.04.2018 r. sygn. akt II K 1220/16

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. M. kwotę 516,60 zł, a na rzecz adwokata A. Ł. kwotę 1033,20 zł z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronom z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z 23.04.2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 1220/16 uznał oskarżonego G. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 207§1kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podst. art. 207§1 kk w zw. z art. 11§3 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności

Wyrok zaskarżyli obrońca i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych.

Obrońca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku i rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o obniżenie kary i warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zarzucił obrazę prawa materialnego, naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku i rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa, podwyższenie kary pozbawienia wolności, zasądzenie nawiązki i zadośćuczynienia.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu przestępstwa. Sąd I instancji w prawidłowo sporządzonym, a więc spełniającym kryteria art.424 kpk uzasadnieniu wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Ustalona zatem przez Sąd wersja, jeżeli tylko nie opierają się na ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Nie można abstrahować od tego – co podkreślił też Sąd I instancji - iż znęcanie zwykle dzieje się w tzw. czterech ścianach, a ofiary z różnych powodów, w tym również psychicznego uzależnienia od oprawców, przyjmują bierną postawę i znoszą takie przestępcze zachowania. Tak też zachowywała się pokrzywdzona, która nawet wbrew widocznym obrażeniom ciała, nie tylko nigdzie tego nie zgłaszała ale nadto zaprzeczała, że spowodował je oskarżony. Tak silne uzależnienie psychiczne od sprawcy połączone z nałogowym spożywaniem alkoholu spowodowało, iż pokrzywdzona była wobec oskarżonego bezwolna. Z zeznań świadków wynika bowiem, iż po okresach rozstania zawsze do oskarżonego wracała.

Rodzaj przestępstwa i ww. uzależnienie psychiczne od sprawcy niewątpliwie spowodowały, iż nikt z osób postronnych nie tylko nie był świadkiem przestępczego zachowania oskarżonego ale o nim nadto od pokrzywdzonej nie słyszał. Pokrzywdzona zaprzeczała nawet wobec osób najbliższych. Dlatego istotne znaczenie dowodowe mają zeznania mieszkającej prawie rok z oskarżonym i pokrzywdzoną córką pokrzywdzonej K. P.. Z zeznań tych wprost wynika, iż oskarżony znęcał się nad pokrzywdzoną od dawna (w 2010 albo 2011 r. wybił jej trzy zęby), a od sierpnia 2013 r., kiedy zamieszkali wspólnie w K. na ulicy (...) bił ją i kopał kiedy matka nie przynosiła pieniędzy na alkohol albo nie miała alkoholu. Świadek stawiała wielokrotnie w obronie matki, za co również była uderzana przez oskarżonego otwartą ręką w twarz. Pokrzywdzona nigdy nie chciała wzywać policji i chodzić po obdukcję oraz zawsze broniła oskarżonego. W szczególności z zeznań tych wynika, iż związek oskarżonego z pokrzywdzoną zawsze był toksyczny. Szczere i konsekwentne zeznania świadka znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach drugiej córki i syna pokrzywdzonej L. J. i R. P., zeznaniach M. S., A. S., D. P. i E. K. oraz w opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. W szczególności opisany w opinii ww. biegłego rozkład, wielość i różny czas powstania obrażeń ciała pokrzywdzonej, w sposób obiektywny wskazuje na duże natężenie stosowanej wobec pokrzywdzonej przemocy. Liczne obrażenia pokrzywdzonej widzieli też ww. świadkowie.

Znaczny okres i natężenie stosowanej przemocy, działanie w stanie nietrzeźwości, znęcanie się nad pokrzywdzoną gdy oskarżony – jak wynika z zeznań świadków – był „na głodzie” z tego tylko powodu, iż nie miała alkoholu albo pieniędzy na alkohol i wykorzystywanie psychicznego uzależnienia pokrzywdzonej od siebie, wprost wskazują, iż wina i społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu były znaczne. Dlatego, mając nadto na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa można kategorycznie stwierdzić, iż orzeczona przez Sąd I instancji bezwzględna kara pozbawienia wolności nie przekracza stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W kontekście bowiem tych wszystkich okoliczności warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia jej celów.

Wobec tego, iż oskarżony swoim zachowaniem rażąco nie przekroczył znamion przestępstwa z art. 207 §1 kk, nie można było mu przypisać, iż znęcał się nad pokrzywdzoną ze szczególnym okrucieństwem, czyli w sposób szczególnie drastyczny. Dlatego Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia w tym zakresie Sądu I instancji. Sąd odwoławczy w całości podziela również zapatrywania Sądu I instancji w przedmiocie możliwości zasądzenia od oskarżonego zadośćuczynienia czy nawiązek.

Wobec tego, iż z ww. opinii wynikało, że nie można było dokładnie określić czasu zgonu pokrzywdzonej brak było podstaw do zakwalifikowania zachowania oskarżonego również z art. 162§1 kk.

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński